

OČKO

o nás čokoľvek...

Časopis Cirkevnej spojenej školy v Dolnom Kubíne

November 2020

Milá čitateľka, milý čitateľ,

prinášame ti nové číslo nášho školského časopisu Očko v tlačenej a aj v elektronickej verzii. Naše zvedavé oči nezastavila ani súčasná situácia a opäť prinášame najnovšie informácie.

V tomto čísle sa dozviete: čo sa nové udialo, čo to znamená, že sme sa zapojili do projektu Erasmus, predstavíme nové pani asistentky, ukážeme vám, kde môžete pomôcť, vyčaríme vám úsmev na tvári, povzbudíme vás Božím slovom a ešte oveľa, oveľa viac.

Žolíka v tomto čísle nehľadajte, ale nezúfajte, v ďalšom čísle bude späť!

Príjemný zážitok z čítania prajenaša **redakčná rada:**
Bianka Strežová, Sofia Strežová, Noemi Urbaníková (7. A),

Do časopisu svojou prácou prispeli aj: **Dalibor Ondrejka (8. A), Ema Diešková (9. A), Evka Lackova (III.G)**

Ak sa chceš pridať k našej redakcii, neváhaj a prihlás sa u pani učiteľky Rosiarovej. Alebo nám môžeš poslať svoje príspevky, otázky či pripomienky na email: tatiana.rosiarova@radlinskeho.sk

Z obsahu:

- Začala sa škola..... s. 3
- Erasmus s. 4-5
- Na slovíčko.....s. 6
- Úsmevnes.7
- Udialo sa s. 8
- Duchovná výzva s. 9
- Očko – recept s.10
- Vinná s.11-14
- Pomôžme tam, kde to potrebujú s.15
- Krížovka s.16

Začala sa škola

Ach už začal september,
každý žiak sa v nohy ber!
Aj keď sa ti nechce vstávať,
musíš stále odolávať,
spánku a tiež zábave,
relaxu a pohode.

Prázdniny sú za nami,
a školský rok pred nami.

Anglina či biola,
nech ma dnes nevyvolá.

Matika je zaberák,
potrebujem zas ťahák.

A tá naša slovina,
pomóc, už sa začína.

Všetko sa mi v hlave pletie,
nech ma z toho neodmetie.

A tak milí učitelia,
nemôže byť toho veľa.

Na nás slabých študentov
oslabených korunou.

My musíme v klude byť,
KORONU TAK PORAZIŤ!!!

Autor: **Bianka Strežová**

Prinášame vám skvelú novinu, naša škola je súčasťou projektu **Erasmus+ Wedding Traditions, Cultural Awareness**, v preklade svadobné tradície a kultúrne povedomie. Na tomto projekte, okrem našej školy spolupracujú aj školy z Turecka, Rumunska, Litvy a Španielska. Ide o dvojročný projekt, ktorý sa začal 1. 9. 2020 a končí 31. 08. 2022. Ale, čo to pre nás znamená? Znamená to, že nás čaká veľa zaujímavých aktivít, možností dozvedieť sa viac o kultúre a tradíciách iných európskych krajín, ale aj práce, bez ktorej to nepôjde. No najmä sa môžeme zúčastniť výmenných pobytov, kde si precvičíme znalosti z anglického jazyka, precestujeme nové krajiny a získame nových kamarátov. Tak ako my, študenti Cirkevnej spojenej školy, navštívime krajiny ako: **Španielsko, Turecko, Rumunsko a Litvu**. Aj študenti z týchto krajín navštívia našu školu na Slovensku. Máme teda jedinečnú príležitosť ukázať, aká krásna je slovenská kultúra, ale aj ako vieme prezentovať to, čo nás robí jedinečnými. V rámci projektu Erasmus je úlohou každej zúčastnenej krajiny pripraviť 5 dňový program, ktorým sa budeme snažiť zahraničným študentom priblížiť slovenskú kultúru a tradície. Na to, aby sa nám to podarilo, potrebujeme veľa šikovných rúk. Nielenže treba pripraviť jednotlivé aktivity programu, ale aj plniť mnohé úlohy, ktoré sme dostali. Pre zahraničných študentov, okrem iného, pripravujeme ukážku typickej slovenskej svadby so všetkým, čo k tomu patrí: hostina, svadobný obrad, tradičné tance.

Budeme vd'ační všetkým, ktorí nám na príprave programu pomôžu, či už ako samotní účastníci alebo pomocníci. Potrebujeme nazbierať aj mnoho predmetov a študenti, ktorí zapožičajú akúkoľvek rekvizitu, týkajúcu sa svadby (čím historickejšiu, tým lepšie) budú vítaní.

Takže ak takúto vec vlastníš, či už sú to staré fotografie, obrázky či predmety týkajúce sa svadby, neváhaj a povedz to pani učiteľke Debnárovej alebo pani učiteľke Rosiarovej. Túto vašu snahu určite ocenia aj vaši učitelia anglického jazyka, takže si môžete vyslúžiť aj jednotku za aktivitu.

V súčasnosti študenti ostatných krajín vymýšľajú **logo nášho projektu**. Vieme, že aj v našej škole máme niekoľko umeleckých talentov, **preto budeme radi, ak sa zapojíš aj ty**. Možno práve tvoj návrh loga bude zdobiť našu stránku <https://wtca-erasmus.radlinskeho.sk>.

Jedným z cieľov projektu je, aby si študenti zlepšili jazykové zručnosti a naučili sa efektívne komunikovať v cudzom jazyku, preto sa snažte na sebe pracovať a nezaháľať. Nezabudnite, že iba študenti, ktorí sa budú snažiť a budú mať dobré výsledky v škole, budú mať možnosť reprezentovať nás v zahraničí.

Čo by ste mali ešte vedieť?

Určite to, že študenti z VIII.G Barbora Špricová a Matúš Janiga pripravili video o Slovensku pre zahraničných študentov zo škôl zapojených do projektu. Neváhajte a pozrite si ho aj vy!

A na záver vám chceme ukázať to, čo vytvorili naši noví priatelia z Turecka.

ZAPOJ SA AJ TY A VYTVOR LOGO PROJEKTU!
svoj návrh pošli na zdenka.debnarova@radlinskeho.sk

Nedalo nám nevšimnúť si tri sympatické pani asistentky, ktoré mnohým z nás pomáhajú pri práci na vyučovaní. Pýtate sa, čo také asistentky učiteľa robia? Nuž, z názvu vyplýva, že asistujú učiteľovi, aj keď podľa nášho názoru skôr asistujú žiakom – najmä tým, ktorí to potrebujú najviac. Ale uveďme pár príkladov... Radia nám, keď niečomu nerozumieme. Vysvetľujú nám, čo je našou úlohou. Pomáhajú nám nájsť sa, keď sme už stratení. Pozerajú sa tam, kde učitelia občas nedvidia. A vďaka nim sa nám učí ľahšie a rýchlejšie. Poprosili sme ich, nech nám o sebe prezradia niečo viac...

Mgr. Monika Bencúrová

Volám sa Monika Bencúrová. Bývam v Dolnom Kubíne a pôsobím na tejto škole ako pedagogický asistent. Pracovala som v špeciálnej základnej škole. Prezradím o sebe, že mám troch synov. A vo voľnom čase sa venujem rodine, turistike, športu a literatúre.

Mgr. Lea Janotíková

Ahojte, moje meno je Lea Janotíková a na tejto škole pracujem ako asistentka učiteľa. Bývam v Medzibrodí nad Oravou, čo je dedinka nachádzajúca sa len kúsok od Dolného Kubína. Vo svojom voľnom čase veľmi rada spoznávam krásy slovenskej prírody. Spolu s biológiou mám vyštudovaný aj španielsky jazyk, ktorý Vás s radosťou naučím.

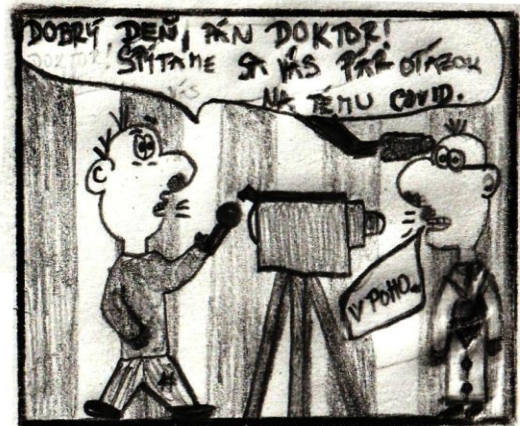
Mgr. Marika Sivčová

Volám sa Marika Sivčová. Pochádzam z Michaloviec, ale už deväť rokov žijem v Dolnom Kubíne. Tu som sa aj vydala. Mám tri detičky. Po skončení vysokej školy sme žili s manželom skoro päť rokov v Írsku. Nastúpila som k vám ako pani asistentka. Medzi moje záľuby patrí predovšetkým moja rodina, čítanie kníh, turistika a moja práca.

V I I P

1.

2.

3.

4.

5.

Autor: Dalibor Ondrejka 8.A

- **účelové cvičenie a didaktické hry,**
- navštívili sme **výstavu Bratia vo viere,**
- žiaci 4. ročníka absolvovali **školu v prírode** v Zákopčí na Kysuciach,
- oslávili sme **Svetový deň mlieka,**
- pripomenuli sme si **200. výročie narodenia Andreja Sládkoviča**
- aj tento rok sa žiaci zapojili do Etwiningového projektu **Když se Zemi špatně dýchá, zavolá si pomocníka.** Žiaci 2. A a 3.A tiež zasadili pred školou dva smrečky k oslave Medzinárodného dňa stromov,
- **Andersenov deň a noc,**
- **Milión detí sa modlí ruženec a my s nimi,**
- **Vnúčatá starým rodičom** sa realizovalo formou videa, ktoré si môžete pozrieť na našej stránke,
- online ceremónia Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu (DofE)
- **spomíname na otca biskupa Mons. Štefana Sečku**

Viac o tom, ako žije naša škola a čo sa udialo, nájdete na stránke školy www.radlinskeho.sk alebo facebook.com/radlinskeho, kde na vás čakajú rôzne zaujímavosti a fotografie.

HÁDANKY od Evky Lackovej (III.G)

Uhádnete, čo je to?

- ❖ Nemá štetec ani farby, predsa lístie žltým farbí.
- ❖ Keď ho niet, všetci ho čakajú. Keď príde, utekajú.
- ❖ Letí, dudre, píska a dverami trieska.
- ❖ Sedí pani v údolí, z fajky sa jej kúdolí.

Duchovná výzva

Milí žiaci a študenti CSŠ, slovenskí biskupi sa rozhodli nanovo vyhlásiť dôrazný piatkový pôst za odvrátenie pandémie koronavírusu. Tento pôst je hlavne určený pre veriacich medzi 18. a 60. rokom života. No chcel by som pozvať práve aj vás, deti a mladých, aby sme urobili maličký skutok pokánia (dobrý skutok, čítanie svätého písma, svätá omša a podobne). Pamätajte, že modlitbou a pôstom zastavíme aj vojnu. Pamätám na vás v modlitbách.

Váš kaplán, Andrej Ondrejka

Božie slovo na povzbudenie

Ján 14, 27

Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje.

Žalm 18, 31

On je záchrancom všetkých, čo v neho dúfajú.

Jozue 1,9

Buď silný a udatný, neboj sa a neľakaj! Ved' Pán, tvoj Boh je s tebou pri všetkom čo podnikneš.

*Redakčná rada časopisu Očko prináša novinku, recept pre všetkých, ktorí majú radi sladké dobroty. Recept sme pre vás vyskúšali a výsledok si môžete pozrieť na fotkách. Všetkým, ktorí sa ho rozhodnú vyskúšať prajeme **dobrá chuť**.*

JABLKOVÉ RUŽIČKY

INGREDIENCIE:

- 3-7 jablák (podľa potreby)
- Lístkové cesto
- Škoricu
- Práškový cukor

POSTUP:

- Jablká si nakrájame na približne 2mm plátky
 - Povaríme ich vo vode asi 1 minútu
 - Lístkové cesto vyvalkáme a nakrájame na 5 cm pásiky
 - Pásiky posypeme škoricom a práškovým cukrom
 - Uvarené jablká poukladáme na lístkové cesto tak, aby nám presahovali spoza kraja
 - Spodný kraj cesta preložíme na jablká
 - Jemne zavinieme a položíme na plech (ak to nedrží môžete prepichnúť špajdlou, potom nezabudnúť vybrať)
 - Pečieme vo vyhriatej rúre pri 200 stupňoch 30 minút.
- Hotové posypeme práškovým cukrom.

Časopis Očko prináša poviedku našej študentky, ktorá získala **2. miesto** v celoslovenskej súťaži **Mladá slovenská poviedka 2020**. Autorke gratulujeme a našim čitateľom prajeme príjemný umelecký zážitok.

Občas si myslíme, že sme vyvrheli. Občas máme pocit, ako keby nás nikde nechceli a pociťujeme prázdnotu. Máme pocit, že nám nikto nerozumie. Nedávno som to zažila aj ja. Do mojich 14-ich rokov mi bolo v podstate jedno, či sa o mne niečo šušká, alebo to, koľko mám sledovateľov na instagrame. Jediné, čo ma zaujímalo, bola moja budúcnosť. To, kam pôjdem na strednú, na vysokú, kde budem bývať, kde pracovať, občas som si aj predstavovala dokonalého partnera a počet detí. Nemala som potrebu maľovať sa a vystavovať na net fotky o tom, čo obedujem. Koho by to už len zaujímalo? Koho som zaujímala ja? To bol ten problém. Vnikol mi z ničoho nič do hlavy ako malý chrobák a nechcel odísť. Nemám žiadnych súrodencov a rodičom som pravdepodobne ukradnutá. Naozaj som potrebovala pozornosť. Už niekoľko mesiacov som vymýšľala vtipy o svojich spolužiakoch. Nie všetkých. Len o tých fiflenách, falošných od hlavy k päte a namachlených tak, že im vidno hrudky make-upu na tvári. Nerozumela som tomu, ako môžu byť také obľúbené a mať toľko ďalších falošných priateľov. Myslia si, že sú najobľúbenejšími ľuďmi sveta a mali by im postaviť sochy. Pritom sa všetky navzájom ohovárali. Som si istá, že keď bola mama v mojom veku, všetko bolo ináč. Dievčatá sa chodili vonku prechádzať a rozprávať sa o chlapcoch, o škole, o učiteľoch a podobne. Nemali žiadne mobily ani make-up. Neboli falošné. Ale aj tak som potrebovala niekoho pri sebe. Niekoho, kto ma podrží v ťažkých chvíľach a môžem sa naňho spoľahnúť. Prezerala som si instagram mojich neobľúbených spolužiačok, až som narazila na Lindu. Tá ja kráľovná falošnosti. Jedna z najhorších. K fotke s jasným filtrom napísala: „Čaute lásky! Nieкто von?“ Hneď po mojich krátkych napodobeninách zvracania som nad tým reálne začala uvažovať. Mala by som s ňou ísť von? Možno nie je až taká hrozná. Ved' som sa s ňou reálne za tie 4 roky čo som s ňou v triede porozprávala maximálne 3-krát. Nie! Hneď som usúdila, že je to blbosť a mala by som si ísť radšej čítať. Tak som aj urobila a vykašlala som sa na to. Stále mi to však vrtalo v hlave.

Na druhý deň v škole som na ňu celý deň civela ako nejaký blázon. Nemohla som to dostať z hlavy. Ísť, či neísť? Keď už končila v škole a brala si veci zo skrinky, odhodlala som sa za ňou prísť a spýtať sa. „Ahoj, Linda.“ „Ahoj. Potrebuješ niečo?“ Znela veľmi milo. Možno som sa v nej zmýlila. Jej tón hlasu mi dodal odhodlanie pokračovať: „Vieš, čítala som včera tú fotku, čo si pridala na instagram. Tú s tou otázkou, či-či nieкто nejde von.“ Trochu som zakoktala, ale nevzdala som sa a pokračovala: „No a chceš ísť von, či ako? Vieš rada by som ťa zobrala s nami ale ozvalo sa mi tak 50 ľudí a stačí mi tak 10, takže inokedy. Maj sa!“ Ostala som sa na ňu dívať trochu sklamane. Ona ma už ale nevidela, pretože sa na päte otočila a zmizla. No nič, aspoň som to skúsila.

Ešte počas toho istého dňa som na to zabudla. Začala som si plánovať jednotlivé etapy môjho života. Počas písania o mojom dome som šla do kuchyne. Keď som sa vrátila a išla som skontrolovať čas na mobile, uvidela som zmeškaný hovor. Zvláštne. Bolo to neznáme číslo. Neváhala som a zavolała som naň. Zdvihol mi dievčenský hlas. „Halóoo? Si to ty?“ ozvalo sa z telefónu. „Linda? To si ty?“ „Ahoj. Vieš, uvoľnilo sa nám jedno miesto. Ak chceš, môžeš s nami ísť nakupovať. Cestou sa zastavíme na milkshaku. Takže okolo tretej. Pa!“

Nestihla som k tomu ani nič povedať. Proste zložila. Bola som však šťastná. Naozaj je celkom milá a chcú ma medzi sebou. Konečne som sa po toľkých rokoch cítila chcená. Bol to skvelý pocit a ani na sekundu som neváhala. Bolo 14:45 to znamená, že mám 15 minút na prípravu a príchod. Počkať. Kam mám vlastne ísť? Rýchlo som volala na neznáme číslo. Našťastie mi Linda za krátky čas zdvihla a poslala adresu do mobilu. Bolo to veľké obchodné centrum. V momente som sa prezliekla, učesala, obula tenisky a šla. Bolo jasné, že pešo to nestíham, tak som si zobrala bicykel a upalovala. Keď som tam prišla, bolo 15:02. Sedem dievčat stálo pred obchodom a ťukali do mobilu. Bicykel som dala do stojanu a šla za nimi. „Ahojte baby.“ Nesmelo som ich pozdravila. Ony sa mi odzdravili a zanechali so sebou niekoľko poznámok ako napríklad: „Vieš, mohla si sa lepšie obliecť. Ak chceš medzi nás patriť, nemôžeme na teba čakať. Dúfam, že máš dost peňazí, my za teba platiť nebudeme. Prezerala som si tvoj instagram a máš tam len 115 followerov. Ak si s tebou dáme fotku, budeš ich mať minimálne o 200 viac. A to len tak. Zadarmo...“ Hneď mi došlo, že som vstúpila do niečoho zlého. Ale aspoň sa so mnou teraz niekto rozpráva. S kabelkou v ruke a podpätkami na nohách vstúpili do centra. Bolo neskutočne veľké. Je to tak blízko od nášho domu a pritom som tu bola len dvakrát. Nasledovala som ich tým obrovským bludiskom. Bolo priam očividné, že to tam poznajú ako vlastné topánky. Teda lodičky. Zaviedli ma do jedného zo značkových obchodov s oblečením. „Pod'. Kúpiš si niečo na seba. Koľko máš so sebou peňazí?“ opýtalo sa ma jedno z dievčat. „No, mám tu so sebou asi 450 eur,“ skromne som jej odpovedala. Zostali sa na mňa prekvapene pozerat'. Potom sa pozreli na seba a vymenili si pohľady. Linda ma potiahla za ruku a zaviedla medzi regály s krátkymi tričkami a tesnými džínami. „Za to, že ti pomôžeme s tvojím obliekaním, by si nám mala zaplatiť aj naše veci. A samozrejme aj za to, že sme ťa tu zobrali.“ Ja som súhlasila. Rodičia mi dávali veľmi veľa peňazí a nikdy som nevedela, čo s nimi. Nabrali si do rúk snád' kilo oblečenia, strčili ma do kabínky a hádzali mi to cez vrch. „Vždy, keď budeš prezlečená, ukáž sa nám.“ Takto som to robila ďalšiu pol hodinu, kým som všetko nekúpila. To isté bolo aj s ostatnými babami. Všetkým som kúpila, čo chceli. Vlastne mi skoro úplne vyprázdnilu kreditku. Toľko oblečenia, koľko sme nakúpili by som nenašla v celom našom dome. Po nakupovaní sme si šli kúpiť smoothie a sadli sme si do masážnych kresiel. Okolo prešla jedna z mojich spolužiačok. Nie taká, s akými som bola vonku. Táto bolo iná. Bola to biff'oška. Mala ryšavé vlasy zapletené v dvoch copoch a veľmi výrazné dioptrické okuliare, ktoré jej zväčšovali oči. Prekvapene sa na mňa zadívala a pokračovala ďalej.

Jedna z báb ju ale zastavila a hrubo jej začala rozprávať: „Na koho sa tu pozeráš? To nie si ani dosť vychovaná aby si sa pozdravila? Vieš čo? Je mi to jedno. Nezaújímaš ma. Choď si ďalej čítať knižky.“ Dievča sa pozrelo na zem a utieklo preč. Nechápala som, čo má s ňou za problém. Na nič som sa však nepýtala. Nechcela som, aby ma urážali ako ju. Hneď čo utiekla ju začali ohovárať a plánovať na ňu nejaké žarty. Teda moc vtipne ale nezneli. Mali potrebu ju rozplakať. Strápnit' ju pred celou školou. Mali plán a chceli sa ho zmocniť. Keď som to počula, prišlo mi zle. Keď sa ma spýtali, či do toho idem s nimi alebo chcem skončiť ako to úbohé ryšavé dievča, rozhodla som sa pre tú zlú stranu. Bolo mi ale jasné, že keby som nemala peniaze, nerozprávali by sa so mnou. Pred odchodom sme si ešte povinne dali fotku. Všetky baby ma zazdieľali a tak keď som prišla domov mi začal cinkať mobil ako zbláznený. Je hrozné koľko trávia ľudia času na mobile. Rozhodla som sa ale, že ak si chcem udržať miesto v ich klube populárnych, musím pridať fotku aj ja. Následný deň bol deň, kedy som sa mala podieľať na zničení detského života jednej z mojich spolužiačok. Nechcelo sa mi do toho, ale predstava, že sa to stane mne bola hrozná. Začalo to tak, že jej “omylom“ zhodili mobil z 2. poschodia, kde máme triedu. Už teraz to bolo hrozné. Cez desiatovú prestávku jej hodili žuvačku do vlasov. Pred obedom jej stoličku natreli červenou farbou, ktorá sa nedala zmyť. Poslednú vec som mala urobiť ja. Aj keď som sa bránila, musela som. Poobede, keď šla na záchod som tam prišla s ďalšími dvomi babami. Ony sa s ňou začali rozprávať a ja som sa za ňu nenápadne postavila, chytila nožnice odstrihla jej jeden s jej krásnych dlhých copov. Cítila som sa hrozne ale začala som utekať von zo školy. Stále som na to myslela. Hanbila som sa sama za seba. Po škole som s babami šla znova von. Začali ma chváliť a prijali ma medzi seba. Bola som rada, ale zarazilo ma, keď sa začali rozprávať o tom, ako dievča, ktorému ešte dnes spôsobili najhorší deň v jej živote zajtra po škole zastavia a trochu sa s ňou porozprávajú. Nič som k tomu nevravela. Iba prikyvovala. Urobili zo mňa jednu z nich, aj keď som nechcela. Teda, samozrejme na začiatku áno. Teraz som to však videla úplne ináč. Šla som skôr domov. Vyhovorila som sa, že mi je zle. Vo svojej izbe som vymýšľala plán, ako zabrániť tejto odpornej šikane. Nakoniec som to vymyslela. Ešte zajtra ráno jej poviem, čo sa na ňu chystá. Ona odíde zo školy skôr a všetci budú spokojní! Nakoniec, nie je to nič zložité. Spať som šla už trochu uvoľnene. Stále mi jej bolo veľmi ľúto a nemohla som uveriť, že som to urobila. Teraz som však mala šancu pomôcť jej. Ráno som vykonala svoju pravidelnú rutinu a vyrazila do školy. Všade som hľadala to úbohé, nič netušiace dievča. Kde len môže byť? Prvé dve hodiny som o nej nič nepočula. Vypytovala som sa každého, no nikto nič nevedel. Až cez tretiu hodinu k nám do triedy prišiel riaditeľ. Zľakla som sa, či sa niečo nestalo. Keď však do triedy vstúpili muži v uniformách, zľakla som sa ešte väčšmi. Riaditeľ začal s vážnym tónom rozprávať: „Ste určite všetci prekvapení našej nečakanej návšteve. Ako ste si už mohli všimnúť, dnes vo vašej triede chýba jedna žiačka. Anna. Včera nám prišiel veľmi smutný email od jej rodičov.“

Anna sa pokúsila ublížiť si. Našťastie to nedopadlo až tak hrozne a Annu iba odviezli do nemocnice. Podrobnosti nesmieme rozširovať, pretože sú to súkromné informácie. Anna, ale mala dôvod na tento čin. Bola to stará známa šikana.

Dokonca nám jej rodičia uviedli, kto za tým stál.“ Prestala som dýchať. „Ja teraz poviem mená detí, ktoré prídu ku mne. Linda, Lucia, Karolína, Alžbeta a Monika.“ Počkať. Nezabudli na niekoho? Áno! Na mňa. V hĺbke duše som chcela, aby povedal aj moje meno. Ona ma asi nevidela, keď som jej ten cop odstrihla. Ale aj ja som si zaslúžila trest. Nemala som však dosť odvahy na to, aby som sa priznala. Len som tam stála a nehybne pozerala na vydesené dievčatá, ktoré odvádzajú von z triedy. Čo som to spravila? Aj kvôli mne je Anna v takom stave, ale mne sa trest vyhol. Moja vina mi už navždy ostane utkvela v pamäti. Som hanbou tejto školy...

Alebo snád' nie? Viem, že ma to môže poznamenať a že všetky moje plány môžu zlyhať, ak sa priznám. Ale hlavu budem mať čistú. Rýchlo som vybehla z triedy a utekala za riaditeľom. Vysvetlila som mu, že aj ja v tom mám prsty a bolo by vhodné, keby zadržali aj mňa. Prekvapivo sa na mňa pozrel a povedal: „Je fajn, že si sa priznala. Na našej škole však netolerujeme šikanu. Pod' so mnou!“ Vydýchla som si. Bola som rada. Robila som to pre Annu. To, čo zažijem ja nebude ani z polovice také hrozné ako to, čo sme jej spôsobili my.

Po mesačnom nápravnom pobyte som sa rozhodla Annu navštíviť. Chcela som jej všetko vysvetliť a udobriť sa s ňou. Pred vchodom do jej nemocničnej izby som začala mať trému. Ako jej mám povedať, že to kvôli mne už nemá tie krásne dlhé vlasy? Vošla som jednoducho dnu. Keď som jej vravela, ako to bolo, neskutočne sa mi triasol hlas. Anna, ale vyzerala pokojne a usmievala sa na mňa. „Vedela som, že nie si ako ony. Už v tom nákupnom centre bolo jasné, že medzi ne nepatríš. A ten cop je v poriadku. Po tej žuvačke by som ho aj tak musela odstrihnúť.“ Jemne sa pousmiala. O týždeň, teda hneď po jej prepustení som si s ňou šla sadnúť na horúcu čokoládu. Je zaujímavé, ako rýchlo sa môže človek zmeniť. Anna je teraz moja najlepšia priateľka a nedovolím, aby ma ešte niekedy v živote dokázal niekto tak ľahko otočiť na zlú stranu.

Výzva na pomoc!

Najdôležitejšie info:

- V roku 2018 sa Kubínska labka mení na Kubínsky útulkáč.
- Zakladateľ OZ Kubínsky útulkáč je Marcel Turník
- Adresa: Areál Technických služieb, Nábrežie Oravy 220/1, 026 01 Dolný Kubín
- Na Facebook stránke nájdete všetky informácie
- Otváracie hodiny:
Po–Ne 9:00–11:00
18:00–21:00
- tel: [0918954778](tel:0918954778) (Marcel Turník) – Pred venčením si treba zavolať

Tak ako Corona priviedla veľký pád Slovenskej ekonomiky, aj Útulky táto epidémia zasiahla!

Podme teda aspoň tomu nášmu Kubínskemu spoločne pomôcť...

Už si sa niekedy zamýšľal nad tým, že tvoja desiata, ktorú si nezjedol mohla naplniť jedno prázdne bruško psíka?

Radšej si od rodičov pýtaj 50 centov a spoločne pomôžme tým, ktorí si sami pomôcť nevedia!

Labku na to!

Konkrétna pomoc:

- *hmotná pomoc* (granule, konzervy, pamlsky, obojky...)

- *finančná* (odkaz nájdete na facebooku) - každé euro pomôže!

- občasným vyvenčením nejakého psíka

- ADOPCIA

Samozrejme je možné adoptovať psíka pod kritériami...

Hlavne dbajte na to, že PSÍK JE ZÁVAZOK NA NIEKOĽKO ROKOV A NEDA SA ODLOŽIŤ DO SKRINE AKO HRAČKA!

Za každú pomoc vopred ďakujeme!

Fotky kandidátov na nový domov :-)

Pedro

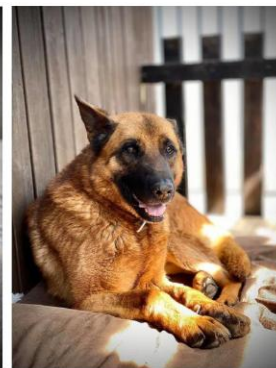
Rocky

Maťo

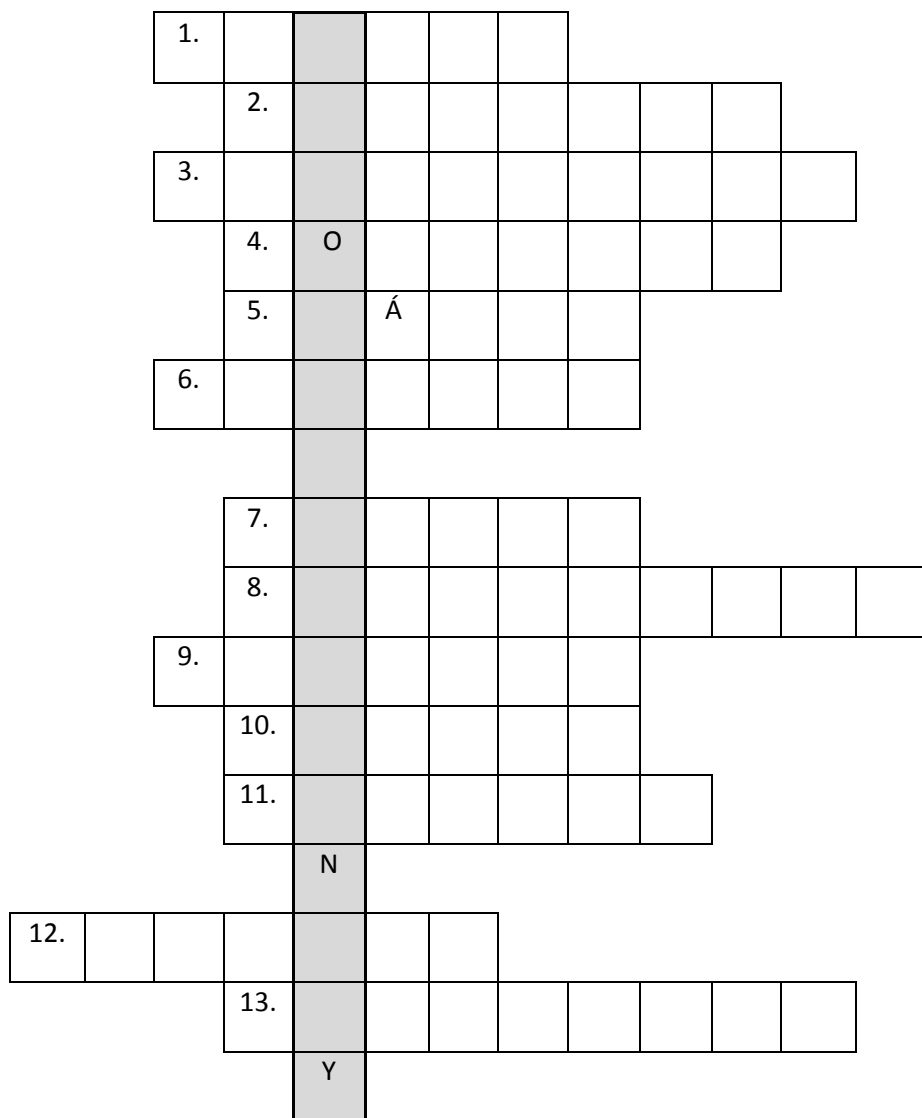

Atos

Autor: **Sofia Strežová**

Krížovka

1. Budova, do ktorej sa chodíme učiť sa volá...
2. Aký je desiaty mesiac v poradí?
3. Po desiatich mesiacoch učenia sú?
4. Na výtvarnej kreslíme...
5. V škole sa učíme občiansku...
6. V škole sedíme v...
7. Čím píšeme v škole?
8. Patrón našej školy je Andrej...
9. Predmet, na ktorom sa učíme počítat'...
10. Ako sa volá pruhovaný bylinožravec?
11. Keď vyhráš súťaž dostaneš...
12. Predmet, na ktorom sa učíš o skupenstvách sa volá?
13. Po šiestom ročníku máš na výber medzi ruštinou alebo...

Autor: **Noemi Urbaníková**